

כשהשפה בפי הייתה סבין

סבין

תמיד אהבתי את הצליל של הסבין.
של המלה,
לא של החפץ.
יש במלה הזו ניחות נפץ.
הד של חמלה.
וצלליתו של דין.

ועוד סבין

פעם,
כששום דבר עוד לא קרה,
כשהזקן עוד לא הסתיר את השפתים,
כשהשפה בפי הייתה זרה,
הייתה סבין. ובמעים –
זעם.

בְּקִטְנָה

אִישׁ עֲבוּדָה הוּא עֶבֶד.
 אִישׁ מִשְׁפָּחָה – שְׁפָחָה.
 אִישׁ אֲמָנוּת – אוֹמָנָה.
 מֶהֱי חֲרוּת? בְּדִיחָה.

כִּי מִחֶפֶשׁ הַחֶפֶשׁ,
 מִלֵּאֵת חֲרָטוֹת הַחֲרוּת.
 לִנְפֶשׁ אֵין זְכוּת לִנְפֶשׁ,
 אֵין שֹׁחַר לְהִשְׁתַּחֲרוּת.

אִז מֶהֱי חֲרוּת? לְדַעַת
 שְׁאֵין הִרְשוּת נִתּוּנָה.
 רַק אִז הִרְשוּת מְכַרְעַת,
 רַק אִז יֵשׁ חֲרוּת.
 בְּקִטְנָה.

בַּבַּת אַחַת

אַתָּה הוֹפֵךְ בֶּן אַרְבָּעִים בַּבַּת אַחַת.
 בְּדֶרֶךְ כָּלֵל, בְּגִיל שְׁלִשִׁים וּשְׁבַע.
 אַתָּה מִשִּׁיל מִהַפְרָצוּף אֶת מַסַּכַּת
 הַדְּמוּת, אֲשֶׁר לְבִשְׁתָּ דֶּרֶךְ קִבְעָה.
 וְאִז מִבֵּיט, שְׁלֹשׁ שָׁנִים, יוֹם יוֹם,
 בְּאִישׁ עִם כָּרִס, שׁוֹב וּמִקְמָט
 בּוֹקֵעַ!

מִכְלָד!

בְּמֵלֶא יִפְיוּ!

אַתָּה.

הוֹפֵךְ בֶּן אַרְבָּעִים.

בַּבַּת אַחַת.